

нивъ синчець, горкино цвѣте“, „горката теменужка; „подаа е личенцето си нѣжно“ и пр. (особено въ цикъла „Цвѣтя“).

Оригиналното въ Славейковата любовна лирика е, че въ нея се събиратъ и примиряватъ най-възвишенитѣ идейни стремежи на поета съ най-интимнитѣ му изживявания: патосътъ на „Химни за смъртта на свърхчовѣка“ съ задушевнитѣ изповѣди въ „Сънъ за щастие“. Любовта му не е нито знойна страсть, ни буенъ копнежъ. Изживява се като тихо ненаситно съзерцане. Той се опива отъ аромата на цвѣтето, оставено отъ „нея“; нарича я гальовно „сестро“, „свидно мое дете“, а въ писмата си „детко“, и тази разнѣженостъ, нагледъ странна, е съвсемъ естествена за него.

Емоционалното съдържание на тѣзи пѣсни („Сънъ за щастие“) не е богато, нито е разнообразно. Само сж загатнати напр. облагорождащата, възраждаща сила на любовта — Беатричевското ѝ начало — въ „Желанията смѣтахъ“, трагедията на отхвърления („Едничка дума“, „Обича я“), проблемата за контраста въ половетѣ („Вървиме ний“), но твърде бледно и сухо.

Емоционално сочни и идейно вглжбени сж редица пѣсни въ „На острова“, между които най-характерни сж: „Подъ липата“, кждето поетътъ е вложилъ всичката нѣга на душата си, за да изрази неутолимата любовна жажда съ чудния фонъ, единствено подходенъ за душевното състояние:

Ранна зора спепели небесата.
Галени думи, дочути въ нощта,
тихомъ ги съ тъмни листа
шепне на росното утро липата...